

[Handelsministeren.]

den forundersøgelse, der nu i Bosssagen finder sted ved Københavns byret eller vel har fundet sin afslutning dér.

Af fremsættelsestalen forstår jeg i øvrigt, at der særlig er to ting, som ønskes undersøgt, og som særlig motiverer forslaget. Dels spørgsmålet om, hvorvidt den gældende aktieselskabslovs regler om mindretalsbeskyttelse må anses for hensigtsmæssige og tilstrækkelige, dels arten af den virksomhed, som udøves af vore store bankers særlige finansieringsselskaber, herunder om disse selskaber er underkastet tilsyn af det offentlige. Om disse to spørgsmål vil jeg gerne gøre følgende bemærkninger.

Der er vist fra alle sider enighed om, at den gældende aktieselskabslovs regler om minoritetsbeskyttelse er utilstrækkelige, og allerede det lovudkast, der indeholdes i den i 1964 afgivne betænkning om en revision af aktieselskabsloven, foreslår indført skærpede regler på dette område, bl. a. en regel om, at der fremtidig ikke skal kunne udstedes aktier uden stemmeret. Som bekendt førte denne betænkning ikke til fremsættelse af forslag til en ny aktieselskabslov, idet den daværende regering besluttede, at overvejelserne om en revision af aktieselskabsloven skulle videreføres på fællesnordisk basis. Også det pågående arbejde i de nordiske udvalg helliger mindretalsbeskyttelsen stor opmærksomhed, og det er naturligt, at de oplysninger, der fremkommer under behandlingen af Bosssagen, vil indgå i kommissionsarbejdet.

Med hensyn til de store bankers finansieringsselskaber er det vist almindelig kendt, at en række banker har henlagt visse grene af deres finansieringsvirksomhed til særlige datterselskaber. Grundene hertil er navnlig at søge i teknisk-administrative forhold, idet bankerne til disse finansieringsselskaber har henlagt sådanne bankforretninger, som ifølge deres særlige karakter ikke på naturlig måde kan indpasses i bankernes øvrige virksomhed. Dette gælder bl. a. visse former for finansieringsvirksomhed, herunder den såkaldte factoring, som flere danske banker efter udenlandsk mønster — ofte i øvrigt i samarbejde med udenlandske banker — har taget op i de senere år.

Nu er forholdet imidlertid det, at en bank ifølge banklovens § 2, stk. 2, ikke må drive

anden virksomhed end bankvirksomhed, og den virksomhed, som en bank udøver gennem sit datterselskab, betragtes derfor som bankvirksomhed og er underkastet ganske samme tilsyn fra bank- og sparekassetilsynets side som den virksomhed, der udøves af selve banken. Under tilsynets inspektion af en bank inspiceres samtidig bankens finansieringsselskab, og dette selskabs engagementer gennemgås på akkurat samme måde som bankens egne engagementer. Det er således helt klart, at en bank ikke gennem datterselskaber kan udøve nogen ukontrollabel virksomhed.

Om finansieringsformen factoring, som efter det oplyste har været benyttet af Bosskoncernen, kan interesserede i øvrigt søge nærmere oplysning i en redegørelse, som en af de københavnske hovedbanker gennem sin sagfører har givet i dagbladet Aktuelt for den 3. april i år for at berigtige oplysninger i en artikel i samme blad den 26. marts samme år, en berigtigelse, som i øvrigt helt og fuldt blev accepteret af bladet. Der gives i denne artikel efter min opfattelse en korrekt og udtømmende fremstilling af denne finansieringsform, som i de senere år har vundet betydelig udbredelse også her i landet.

Når der så i denne forbindelse rejses spørgsmål om, til hvilken rente finansieringsselskaberne udlåner penge, vil jeg gerne pege på, at mens indlånsrenten i banker er fastsat gennem aftaler og derved er ensartet fastsat for de enkelte kategorier af indlån, gælder der ikke en tilsvarende ensartethed for udlånsrenten. Dette er ganske naturligt, idet udlånsrenten jo bl. a. skal indeholde et vist risikotillæg og derfor må kunne varieres efter det enkelte udlåns særlige karakter.

I forslagsstillernes fremsættelsestale anvendes endvidere udtrykket „bankmæssig sikkerhed“ i en sammenhæng, som antyder eller kunne antyde en mistænkeliggørelse af udlån, som ikke måtte være sikret på denne måde. Det kan atter give mig anledning til at pege på, at der her — altså ved bankmæssig sikkerhed — ikke er tale om noget gennem lovgivningen fastslået begreb og ej heller om et begreb, som på anden måde er entydigt bestemt. I modsætning til sparekasseloven indeholder bankloven ikke nogen opregning af, hvilken sikkerhed der skal kræves ved udlån, og bankerne er f. eks.